

Wydział Prawa i Administracji Uniwersytetu Szczecińskiego
Sąd Apelacyjny w Szczecinie
Prokuratura Apelacyjna w Szczecinie
Wojewódzki Sąd Administracyjny w Szczecinie

ACTA IURIS STETINENSIS 7

ZESZYTY NAUKOWE UNIwersytetu SZCZecińskiego NR 834

Szczecin 2014

Komitet Redakcyjny

dr hab. Zbigniew Kuniewicz prof. US – Dziekan Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Szczecińskiego

Ryszard Iwankiewicz – Prezes Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

Grzegorz Jankowski – Prezes Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie

Józef Skoczeń – Prokurator Apelacyjny

Maciej Żelazowski – Sędzia Sądu Apelacyjnego w Szczecinie, Wiceprezes Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

Arkadiusz Windak – Sędzia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie, Przewodniczący II Wydziału

Tadeusz Kulikowski – Zastępca Prokuratora Apelacyjnego

dr hab. Marek Andrzejewski prof. US – Redaktor naukowy

Szymon Słotwiński – Sekretarz redakcji

Rada Naukowa

prof. dr hab. Roman Hauser – Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu | prof. dr hab. Andrzej Jakubecki – Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie | prof. dr hab. Andrzej Marciniak – Uniwersytet Łódzki | prof. dr hab. Mirosław Nazar – Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie | prof. dr hab. Zbigniew Ofiarski – Uniwersytet Szczeciński | dr hab. Adam Olejniczak prof. UAM – Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu | dr hab. Lech Paprzycki – Akademia Leona Koźmińskiego w Warszawie | prof. dr hab. Władysław Rozwadowski – Uniwersytet Szczeciński | prof. dr hab. Tadeusz Smoczyński – Uniwersytet Szczeciński, Instytut Nauk Prawnych Polskiej Akademii Nauk | prof. dr hab. Roman Wieruszewski – Instytut Nauk Prawnych Polskiej Akademii Nauk | prof. dr hab. Bronisław Ziemanin – Uniwersytet Szczeciński | Rosario Sapienza, Full Professor of International and European Law – The University of Catania School of Law | Ashok R. Patil, Prof. dr L.L.M., Ph.D. – National Law School of India University, Bangalore, Karnataka State (India) | Fursa Svetlana Yaroslavovna, prof. dr hab. honoured lawyer of Ukraine | Svitlana Yaroslavivna Fursa, prof. dr hab. honoured lawyer of Ukraine | Henry Zhuhao Wang, Assistant Professor – China University of Political Science and Law | Prof. habil. dr. Vytautas Nekrosius – Uniwersytet Wileński | Dr John Sorabji – University College, London | José García-Añón, Ph.D. in Law, Full Professor, School of Law – University of València (Spain) | Terekhova Lydia, Professor, Doctor of Law, Omsk state University, Faculty of Law | Masahiko Omura, Doctor of Law, Professor at Chuo University Law School (Tokyo, Japan) | Elena Kudryavtseva, Professor, Law Faculty of Moscow State University | Alexandre Freitas Câmara, Professor Emeritus and Head of Civil Procedure Department at Rio de Janeiro Judicial School | Jayesh Rathod, Associate Professor of Law – American University Washington College of Law | Rett R. Ludwikowski, Ph.D., Professor of Law, Columbus School of Law – The Catholic University of America | Lilia Abramchik, Candidate of Juridical Sciences, Associate Professor – Yanka Kupala State University of Grodno (Belarus) | Prof. dr. Frieder Dunkel, Universität Greifswald | Prof. Emilio Castorina, University of Catania

Lista recenzentów znajduje się na stronie internetowej zeszytu naukowego | <http://wpiaus.pl/actaiuris>

Redaktor naukowy | dr hab. Marek Andrzejewski prof. US

Redaktor tematyczny | Szymon Słotwiński

Redaktor językowy | Joanna Dżaman

Korektor | Joanna Grzybowska

Skład komputerowy | Iwona Mazurkiewicz

**Publikacja została wydana dzięki wsparciu finansowemu
Sądu Apelacyjnego, Prokuratury Apelacyjnej, Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego**

Wersja papierowa jest wersją pierwotną

Pełna wersja publikacji <http://wpiaus.pl/actaiuris>

Streszczenia opublikowanych artykułów są dostępne online w międzynarodowej bazie danych
The Central European Journal of Social Sciences and Humanities, <http://cejsh.icm.edu.pl>

© Copyright by Uniwersytet Szczeciński, Szczecin 2014

ISSN 1640-6818 | ISSN 2083-4373

WYDAWNICTWO NAUKOWE UNIWERSYTETU SZCZECIŃSKIEGO

Wydanie I. Ark. wyd. 10,5. Ark. druk 13,3. Format B5. Nakład 196 egz.

SPIS TREŚCI

ORZECZNICTWO SĄDÓW SZCZECIŃSKICH

Postanowienie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie II Wydział Karny z dnia 20 listopada 2013 r., sygn. akt II AKzW 1196/13.....	7
Wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 17 stycznia 2013 r., sygn. akt III AUa 653/12	11

PRAWO ADMINISTRACYJNE

Marek Górski, Anna Barczak – Prawo dostępu do informacji o środowisku i jego ochronie jako element realizacji zasady demokratycznego państwa prawnego	47
Aleksandra Monarcha-Matlak – Publiczne prawa podmiotowe a obowiązki i uprawnienia	69
Wojciech Bożek – Oplata prowizyjna od poręczeń i gwarancji udzielanych przez Skarb Państwa	83
Małgorzata W. Greßler – Wykładnia terminu „swoboda przedsiębiorczości”(art. 13 ust. 1 Ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej) w świetle wybranego orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej	103

PRAWO CYWILNE MATERIALNE I PROCESOWE

Aleksandra Klich – Zwolnienie od kosztów sądowych w praktyce. Komentarz do Postanowienia Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 7 lutego 2014 r. (sygn. III APz 2/14).....	129
--	-----

Tomasz Radkiewicz – Glosa do wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 9 maja 2013 r., I ACa 132/13	141
Monika Futrzyńska-Mielcarzewicz, Szymon Slotwiński – Węzłowe zagadnienia zarządu majątkiem wspólnym. Analiza dogmatyczno-prawna. Część I – zagadnienia ogólne	153

PRAWO KARNE MATERIALNE I PROCESOWE

Konrad Burdziak – Glosa do Wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 28 lutego 2013 r., sygn. II AKa 12/13	169
Marta Brzezińska – Gwarancje oskarżonego w postępowaniu ze stosunków międzynarodowych.....	183

VARIA

Wojciech Bożek – Sprawozdanie ze Zjazdu Katedr Prawa Finansowego i Katedr Prawa Podatkowego.....	205
---	-----

Konrad Burdziak

Uniwersytet Szczeciński

**GŁOSA DO WYROKU SĄDU APELACYJNEGO W SZCZECINIE
Z DNIA 28 LUTEGO 2013 R., SYGN. II AKa 12/13****Streszczenie**

W wyroku z 28 lutego 2013 r., sygn. II AKa 12/13, Sąd Apelacyjny w Szczecinie stwierdził, że jeżeli przestępstwa, które dotychczas tworzyły – w wyroku jednostkowym bądź w wyroku łącznym – zbieg przestępstw, rozeszły się w nowym wyroku do nowo utworzonych zbiegów przestępstw, to muszą utracić moc wszystkie dotychczasowe orzeczenia o łączeniu kar, dla których podstawę stanowił dotychczasowy zbieg przestępstw, a nie jedynie te rozstrzygnięcia łączne, które zostały ujęte w nowym wyroku. Analiza przywołanego orzeczenia oraz przepisów bezpośrednio dotyczących poruszonego w nim zagadnienia, tj. w szczególności art. 85 k.k. oraz art. 569 § 1 k.p.k. i art. 575 § 1 k.p.k., doprowadziła autora publikacji do zgoda odmiennych wniosków. Stąd niniejszą glosę do wyżej wymienionego wyroku SA w Szczecinie należy traktować jako glosę krytyczną.

Słowa kluczowe: kara łączna, wyrok łączny

Głosowane orzeczenie zostało sformułowane na tle następującego stanu faktycznego. Wyrokiem z 7 maja 2010 r., wydanym w sprawie o sygnaturze II K 93/09, Sąd Okręgowy w Koszalinie wymierzył oskarżonemu T.L. dwie kary łączne: karę łączną 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną

grzywny w wymiarze 250 stawek dziennych po 30 zł jedna stawka, w których połączone zostały: 1) kary jednostkowe orzeczone za przestępstwo popełnione w okresie od stycznia 2004 r. do czerwca 2005 r., to jest kara 4 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności i kara grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 30 zł jedna stawka; oraz 2) kary jednostkowe orzeczone za przestępstwo popełnione dnia 30 maja 2006 r., to jest kara jednego roku pozbawienia wolności i kara grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 30 zł jedna stawka. Rzeczone kary łączne wymierzono, pomimo że objęte ich węzłem kary jednostkowe orzeczone za przestępstwa, które przedzielone zostały wyrokiem Sądu Rejonowego w Pile z 6 lutego 2006 r., sygn. VII K 119/05, skazującym za przestępstwo popełnione w dniu 24 października 2004 r.

5 października 2012 r., w sprawie o sygnaturze II K 31/12, Sąd Okręgowy w Koszalinie wydał natomiast na wniosek T.L. wyrok łączny. Po zbadaniu wszystkich prawomocnych orzeczeń dotyczących wyżej wymienionej osoby¹, sąd prawidłowo ustalił trzy zbiegi przestępstw, do których rozeszły się przestępstwa tworzące dotychczas w wyroku jednostkowym, wydanym w sprawie o sygnaturze II K 93/09, zbieg przestępstw dający podstawę do wymierzenia kary łącznej pozbawienia wolności oraz kary łącznej grzywny. Na podstawie nowo utworzonych zbiegów przestępstw orzeczono trzy nowe kary łączne pozbawienia wolności. Nie orzeczono natomiast – z uwagi na brak ku temu przesłanek – nowej kary łącznej grzywny. W stosunku do dotychczasowych kar łącznych stwierdzono, że utraciły one moc.

Wyrok łączny wydany w sprawie o sygnaturze II K 31/12 został zaskarżony przez obrońcę skazanego. Apelacja dotyczyła między innymi pkt IX rzeczonego wyroku, to jest punktu, w którym Sąd Okręgowy w Koszalinie stwierdził utratę mocy przez karę łączną pozbawienia wolności i karę łączną grzywny orzeczoną w pkt 15 wyroku jednostkowego wydanego w sprawie o sygnaturze II K

¹ Wobec T.L. zapadły – oprócz wymienionych wcześniej wyroków – następujące orzeczenia: 1) Wyrok SO w Poznaniu z dn. 5.08.2003 r., sygn. III K 229/01, skazujący za przestępstwo popełnione w dniach 11–13.11.2000 r. (kara 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz kara grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 10 zł jedna stawka); 2) Wyrok SR w Poznaniu z dn. 4.03.2004 r., sygn. IV K 828/01, skazujący za przestępstwo popełnione w dniu 8.10.2000 r. (kara 2 lat pozbawienia wolności oraz kara grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 20 zł jedna stawka); 3) Wyrok SR w Pile z dn. 2.06.2004 r., sygn. II K 44/04, skazujący za przestępstwo popełnione w dniu 5.08.2003 r. (kara 1 roku pozbawienia wolności); 4) Wyrok SR w Pile z dn. 25.04.2006 r., sygn. VII K 200/06, skazujący za przestępstwo popełnione w dniu 26.12.2004 r. (kara 2 miesięcy pozbawienia wolności); 5) Wyrok SR Kraków-Śródmieście z dn. 29.09.2008 r., sygn. XIV K 496/08/S, skazujący za przestępstwo popełnione w dniu 8.05.2007 r. (kara 5 miesięcy pozbawienia wolności).

93/09. W ocenie skarżącego zbędne było bowiem zawarte w tymże punkcie rozstrzygnięcie dotyczące utraty mocy przez karę łączną grzywny. Sąd Apelacyjny w Szczecinie wyrokiem z 28 lutego 2013 r., sygn. II AKa 12/13 utrzymał jednak zaskarżony wyrok w mocy, twierdząc – w kontekście jego pkt IX – że: „Skoro przestępstwa, które dały podstawę do utworzenia realnego zbiegu przestępstw w wyroku i wymierzenia kary łącznej pozbawienia wolności i grzywny »rozeszły« się do innych nowo utworzonych zbiegów, dających podstawę do orzeczenia nowych kar łącznych, to trzeba przyjąć, iż każde z wcześniejszych orzeczeń łącznych, niezależnie od tego, czy z chwilą wydania nowego wyroku łącznego zajdzie potrzeba ich połączenia, czy odrębnego wykonania, utraciło moc. Tak więc w takiej sytuacji, kiedy w nowo utworzonych zbiegach przestępstw nie znalazły się razem wszystkie przestępstwa tworzące poprzedni zbieg, stwierdzany w wyroku jednostkowym lub we wcześniejszym wyroku łącznym, to dochodzi do utraty mocy wszystkich poprzednich orzeczeń o łączeniu kar i środków karnych, a nie jedynie tych rozstrzygnięć łącznych, które zostały ujęte w nowym wyroku”². Arbitralny ton glosowanego orzeczenia zdaje się sugerować, że kwestie, których to orzeczenie dotyczy, mają charakter oczywisty i nie budzą wątpliwości doktryny ani judykatury. Rzeczywistość jest jednak zgoła inna.

Zasadniczy problem, jaki wyłania się na tle powyższych ustaleń, można ująć następująco: Jakie są przesłanki utraty mocy kary łącznej? Czy w analizowanej sprawie zostały one spełnione w stosunku do kary łącznej grzywny? Mając na względzie złożoność problemów, jakie pojawiają się na gruncie instytucji kary łącznej i wyroku łącznego, próbę udzielenia odpowiedzi na tak postawione pytania poprzedzić należy skrótowym omówieniem kwestii podstawowych.

Zgodnie z art. 85 k.k. sąd orzeka karę łączną w przypadku, gdy sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu³. Konieczne jest

² Wyrok SA w Szczecinie z dn. 28.02.2013 r., II AKa 12/13, LEX/el. nr 1292861.

³ Warto wspomnieć, że wyróżnia się dwa układy procesowe, w ramach których może nastąpić wymiar kary łącznej: „Pierwszym z nich jest sytuacja, kiedy to ten sam sąd, który wymierza sprawcy kary za zbiegające się przestępstwa, wymierza mu następnie w tym samym postępowaniu karnym karę łączną. Sytuację tę określa się mianem wymiaru kary łącznej w drodze tzw. jednoczesnego skazania. Drugim z kolei układem procesowym, w ramach którego może następować wymiar kary łącznej, jest sytuacja, kiedy to wymiar kar jednostkowych i wymiar budowanej na ich podstawie kary łącznej mają miejsce w różnych postępowaniach karnych. Sytuację taką określa się z kolei mianem wymiaru kary łącznej w drodze tzw. niejednoczesnego skazania. Wówczas karę łączną sąd wymierza w tzw. wyroku łącznym” (Ł. Pohl, *Prawo karne*.

zatem stwierdzenie istnienia zbiegu przestępstw oraz ustalenie, że za zbiegające się przestępstwa wymierzono kary jednostkowe podlegające połączeniu. Wiele wątpliwości wzbudza w doktrynie i judykaturze kwestia tego, czy istnienie zbiegu przestępstw należy rozpatrywać na tle całokształtu działalności przestępczej sprawcy, czy też w płaszczyźnie wzajemnego czasowego usytuowania poszczególnych przestępstw. Według zwolenników pierwszej z wymienionych koncepcji – do których zalicza się autor niniejszej glosy – karą łączną mogą być objęte tylko te kary, które zostały orzeczone za przestępstwa popełnione przed chronologicznie najwcześniejszym z wyroków objętych postępowaniem w sprawie o wydanie wyroku łącznego. Wymaga przy tym podkreślenia, że to „objęcie postępowaniem” dotyczy wszystkich wyroków skazujących znanych sądowni, a nie tylko tych, które na przykład skazany wskazał we wniosku złożonym w trybie art. 570 k.p.k. (koncepcja restryktywna)⁴. Zwolennicy drugiej z koncepcji, konkurencyjnej wobec pierwszej, wskazują zaś, że dla przyjęcia zbiegu przestępstw wystarczające jest, by przestępstwa we wzajemnym usytuowaniu nie były przedzielone żadnym wyrokiem (koncepcja konfiguracyjna)⁵.

Wykład części ogólnej, Warszawa 2012, s. 243). Więcej na temat kary łącznej i wyroku łącznego zob.: D. Kala, *Postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego. Zagadnienia karnomaterialne i procesowe*, Toruń 2003; Z. Kwiatkowski, *Istota i charakter prawny wyroku łącznego*, „Nowe Prawo” 1988, nr 9, s. 43–52; tegoż, *Istota postępowania o wydanie wyroku łącznego*, „Palestra” 1988, nr 8–9, s. 95–102; tegoż, *Przesłanki procesowe w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego*, „Ruch Prawniczy, Ekonomiczny i Socjologiczny” 1989, z. 1, s. 79–103; M. Szewczyk, *Kara łączna w polskim prawie karnym. Rozważania na tle doktryny i orzecznictwa sądowego*, Kraków 1981.

⁴ Zob. Uchwała SN z dn. 25.02.2005 r., I KZP 36/04, LEX/el. nr 143197. W myśl tej koncepcji: 1) sąd nie ma możliwości wyboru, które z kar jednostkowych wymierzonych za poszczególne przestępstwa będą podlegały łączeniu; 2) orzeczenie kary łącznej zawsze jest obowiązkiem sądu; 3) nie ma znaczenia, czy orzeczenie kary łącznej doprowadzi do polepszenia sytuacji skazanego (zob. E. Plebanek, *Wybrane zagadnienia sporne dotyczące modelu wymiaru kary łącznej w trybie wyroku łącznego*, w: *Zagadnienia teorii i nauczania prawa karnego. Kara łączna. Księga jubileuszowa Profesor Marii Szewczyk*, red. W. Górowski i in., Warszawa 2013, s. 499).

⁵ Zob. E. Plebanek, *Wybrane zagadnienia sporne...*, s. 498. Jak wskazują zwolennicy tej koncepcji: „Relacje między kilkoma wyrokami, których dopuszczalność łączenia jest analizowana w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego, stwarzać mogą możliwość rozwiązań alternatywnych. W tych wypadkach należy wybierać taki wariant, który stanowi rozstrzygnięcie dla oskarżonego najkorzystniejsze w zakresie możliwości orzeczenia kary łącznej” (Wyrok SN z dn. 28.10.1993 r., III KRN 238/93, LEX/el. nr 20641). W ujęciu konfiguracyjnym sąd ma zatem możliwość wyboru, które z kar orzeczonych w wyrokach jednostkowych będą podlegały połączeniu. Wybór jednej z dostępnych możliwości zależy od tego, która z nich będzie dla sprawcy korzystniejsza (zob. tamże, s. 498). Więcej o dyskusji na temat zasad doboru przestępstw przy wydawaniu kary łącznej i wyroku łącznego zob.: W. Grzyb, *Realny zbieg przestępstw. Analiza dogmatyczna na tle Kodeksu karnego z 1997 r.*, Warszawa 2013, s. 102–106 oraz 126–127, a także w: Z. Kwiatkowski, *Przesłanki...*, s. 94–98.

Obecnie przeważa pierwsza z rzeczonych koncepcji, a więc koncepcja, w myśl której zawarty w art. 85 k.k. zwrot „zanim zapadł pierwszy wyrok” odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego (kolejnych) przestępstwa (przestępstw). Takie stanowisko, wyrażone w Uchwale składu siedmiu sędziów SN z dn. 25 lutego 2005 r., sygn. I KZP 36/04, zostało wpisane do księgi zasad prawnych⁶. Słusznie wskazuje D. Świecki, że: „ten zwrot należy rozumieć nie jako w ogóle pierwszy, funkcjonujący w obrocie prawnym wyrok skazujący, lecz chronologicznie pierwszy wyrok, który zamyka daną grupę przestępstw pozostających w realnym zbiegu. Wyrokiem »pierwszym« może być również wyrok wydany później, a więc drugi czy jeszcze dalszy, w zależności od układu procesowego. Wtedy wyrok łączny będzie zawierał rozstrzygnięcia o więcej niż jednej karze łącznej orzeczonej co do każdej grupy przestępstw pozostających w realnym zbiegu”⁷.

Wobec powyższego sąd mający orzec karę łączną obowiązany jest sprawdzić, czy przestępstwa, za które wymierzono kary jednostkowe nadające się do połączenia, zostały popełnione przed chronologicznie pierwszym wyrokiem zamykającym daną grupę przestępstw pozostających w zbiegu. W tym celu winien się zwrócić o aktualną kartę karną sprawcy, a następnie zbadać pod kątem możliwości orzeczenia kary łącznej wszystkie zapadłe wobec tegoż sprawcy orzeczenia⁸.

W przypadku ustalenia, iż w karze łącznej połączone zostały kary jednostkowe orzeczone za przestępstwa, które – jeżeli chodzi o czas ich popełnienia – przedzielone zostały choćby jednym, nawet nieprawomocnym, wyrokiem skazującym, karę taką należy uznać za wadliwą. Stwierdzenie tego rodzaju nieprawidłowości nie powoduje jednak samo przez się, że wadliwa kara łączna traci moc. Do jej wzruszenia konieczne jest posłużenie się zwyczajnymi bądź

⁶ Zob. Uchwała SN z dn. 25.02.2005 r., I KZP 36/04, LEX/el. nr 143197 wraz z glosami aprobującymi J. Warylewskiego, „Gdańskie Studia Prawnicze – Przegląd Orzecznictwa” 2005, nr 4, s. 69–73 oraz D. Kali, „Palestra” 2009, nr 1–2, s. 278–284. Glosa krytyczna: J. Raglewski, „Orzecznictwo Sądów Polskich” 2005, nr 12, poz. 149 k.

⁷ D. Świecki, w: *Kodeks postępowania karnego. Tom II*, red. D. Świecki, Warszawa 2013, s. 932. Tak też S. Steinborn, który wskazuje, iż: „W razie (...) zbiegu wyroków, którymi wymierzono kary w części za przestępstwa popełnione przed wydaniem pierwszego wyroku, w części zaś za przestępstwa popełnione po tej dacie, należy w wyroku łącznym orzec osobną karę łączną za czyny popełnione przed wydaniem pierwszego wyroku oraz – o ile jest to konieczne i zachodzą ku temu warunki – odrębnie karę łączną za przestępstwa późniejsze” (S. Steinborn, w: *Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz do art. 425–673*, red. L.K. Paprzycki, Warszawa 2013, s. 478–479).

⁸ Zob. Wyrok SN z dn. 26.11.2008 r., IV KK 209/08, LEX/el. nr 478142.

nadzwyczajnymi środkami zaskarżenia. Niedopuszczalne jest natomiast wykorzystanie w tym celu regulacji określonej w art. 575 § 1 k.p.k., ale o tym później⁹.

W myśl art. 569 § 1 k.p.k., jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów, właściwy do wydania wyroku łącznego jest sąd, który wydał ostatni wyrok skazujący w pierwszej instancji. W przypadku więc, gdy sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, został zań prawomocnie skazany wyrokami różnych sądów i wymierzono mu kary jednostkowe tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, odpowiedni sąd musi orzec karę łączną w wyroku łącznym¹⁰. Jak wskazuje D. Świecki: „Wydanie wyroku łącznego aktualizuje się w sytuacji, gdy pomimo istnienia podstaw z art. 85 k.k. nie doszło do rozpoznania w jednym postępowaniu kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego za popełnienie dwóch przestępstw lub więcej przestępstw i orzeczenia kary łącznej obejmującej kary jednostkowe wymierzone za każde z nich. Wówczas bowiem dochodzi do wydania wyroków skazujących w odrębnych postępowaniach. W takiej sytuacji wyrok łączny likwiduje ten stan rzeczy, gdyż przywraca możliwość wymierzenia kary łącznej za zbiegające się przestępstwa, której sąd był pozbawiony z powodu rozpoznania spraw o poszczególne czyny w odrębnych postępowaniach. Wyrok łączny stanowi więc procesowy tryb realizacji kary łącznej”¹¹. Nie można zatem wydać wyroku łącznego, jeżeli nie zachodzi sytuacja, w której należy wymierzyć karę łączną¹².

⁹ Zob. Wyrok SA w Lublinie z dn. 17.01.2006 r., II AKa 302/05, LEX/el. nr 168026.

¹⁰ Zob. S. Steinborn, w: *Kodeks postępowania karnego...*, s. 478. W razie stwierdzenia, że zachodzą przesłanki do orzeczenia kary łącznej, sąd jest zobligowany do wydania wyroku łącznego. Wyrok ten wydawany jest z urzędu lub na wniosek skazanego albo prokuratora (art. 570 k.p.k.), po przeprowadzeniu rozprawy (art. 573 § 1 k.p.k.). Z chwilą uprawomocnienia się wyroku łącznego, wyroki podlegające połączeniu nie ulegają wykonaniu w zakresie objętym wyrokiem łącznym, a więc *a contrario* pozostałe rozstrzygnięcia, tj. rozstrzygnięcia niezwiązane wzięciem wyroku łącznego, podlegają wykonaniu odrębnemu (art. 576 § 1 k.p.k.) (zob. tamże, s. 511).

¹¹ D. Świecki, w: *Kodeks postępowania karnego...*, s. 936–937. Takie też stanowisko zajęł SN w uchwale z dn. 9.06.2006 r.: „Wyrok łączny stanowi jedynie instytucję procesową, której celem jest realizacja prawa karnego materialnego w zakresie orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby skazanej prawomocnymi wyrokami różnych sądów na kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu z uwagi na popełnienie ich w układzie temporalnym uzasadniającym stwierdzenie zbiegu realnego” (Uchwała SN z dn. 9.06.2006 r., I KZP 11/06, LEX/el. nr 182916).

¹² Niekiedy sąd będzie musiał objąć wyrokiem łącznym wyrok jednostkowy, w którym wymierzona została kara łączna. Wówczas karę tę należy „rozsupłać”, by w wyroku łącznym podlegały połączeniu tylko kary jednostkowe orzeczone za poszczególne przestępstwa, a nie kara łączna (zob. L.K. Paprzycki, *Komentarz do art. 569 Kodeksu postępowania karnego*,

Zdarzyć się może, że po wydaniu wyroku łącznego wystąpi potrzeba wydania nowego wyroku łącznego (art. 575 § 1 k.p.k.). Słusznie wskazuje S. Steinborn, że: „Potrzeba, o której mowa w art. 575 § 1, najczęściej wiązać będzie się z wydaniem nowego wyroku, w którym wymierzono karę za przestępstwo pozostające w zbiegu realnym chociażby z niektórymi przestępstwami objętymi wcześniejszym wyrokiem łącznym (...). O potrzebie wydania nowego wyroku łącznego w miejsce dotychczasowego, który wówczas traci moc, nie decyduje jednak fakt ujawnienia się jakiegokolwiek kolejnego skazania tej samej osoby nieobjętego dotychczasowym wyrokiem łącznym, lecz tylko takiego, które – w świetle przesłanek z art. 85 k.k. – nadaje się do połączenia z wszystkimi bądź z co najmniej jednym ze skazań objętych istniejącym wyrokiem łącznym. W przeciwnym wypadku nie ma bowiem żadnych podstaw, by uznać, że dotychczasowy węzeł prawomocnie połączonych kar, będący pochodną realnego zbiegu przestępstw, o jakim mowa w art. 85 k.k., uległ bądź powinien ulec rozłączeniu”¹³. Celem wydania nowego wyroku łącznego może być więc tylko orzeczenie nowej kary łącznej. Nie jest natomiast zasadne ingerowanie w prawomocny wyrok łączny przez wykorzystanie wyżej wymienionego przepisu i stwierdzenie, że wyrok taki stracił moc tylko po to, by połączyć kary w innej konfiguracji czy naprawić błędne rozstrzygnięcie, jakie zapadło w prawomocnym wyroku łącznym¹⁴.

Zgodnie z art. 575 § 1 k.p.k., z chwilą wydania nowego wyroku łącznego poprzedni wyrok łączny traci moc. Doktryna i orzecznictwo nie wypracowały jednolitego stanowiska w kwestii zakresu, w jakim ta utrata mocy następuje. Z jednej strony bowiem twierdzi się, że z chwilą wydania nowego wyroku łącznego „poprzedni wyrok łączny traci moc w całości, bez względu na zakres różnic w treści obu wyroków, i bez względu na to, ile kar łącznych wymierzono

w: J. Grajewski, L. Paprzycki, M. Płachta, *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, Zakamycze 2003, LEX/el. nr 82960, teza 8. Tak też SN w wyroku z dn. 15.03.2001 r., IV KKN 81/00, LEX/el. nr 51398). Celem wydania wyroku łącznego jest bowiem wymierzenie kary łącznej, a jej istota sprowadza się przecież do swego rodzaju syntezy kar jednostkowych, wymierzonych za pozostające w zbiegu realnym przestępstwa (zob. D. Kala, *Postępowanie...*, s. 24).

¹³ S. Steinborn, w: *Kodeks postępowania karnego...*, s. 503–504.

¹⁴ Zob. *Kodeks postępowania karnego. Tom III. Komentarz do artykułów 468–682*, red. P. Hofmański, Warszawa 2007, s. 442. Tak też: S. Steinborn, w: *Kodeks postępowania karnego...*, s. 504. „Nie wolno, w oparciu o komentowany przepis (art. 575 § 1 k.p.k. – dop. K.B.), dążyć do skorygowania poprzednio wydanego wyroku łącznego, przy założeniu, że z chwilą wydania nowego wyroku, poprzedni stracił moc. Dotyczy to nie tylko sytuacji, gdy w grę wchodzi *res iudicata* (...), ale także sytuacji, gdy potrzeba korekty wynika z możliwości odmiennego skonfigurowania wyroków podlegających połączeniu” (*Kodeks postępowania karnego...*, red. P. Hofmański, teza 3).

w poprzednim wyroku łącznym¹⁵. Z drugiej zaś, że: „Utrata mocy wyroku łącznego *ipso iure* (art. 575 § 1 k.p.k.) następuje w odniesieniu do tych tylko jego rozstrzygnięć o połączeniu kar tego samego rodzaju (o umorzeniu postępowania na podstawie art. 572 k.p.k.), które zostały objęte nowym wyrokiem łącznym, wydanym w związku z powstałą po wydaniu tego wyroku potrzebą, wynikającą z przesłanek prawnomaterialnych określonych w art. 85 k.k.”¹⁶ W przekonaniu autora niniejszej glosy właściwy jest pogląd wyrażony w Wyroku SN z dn. 1 grudnia 2010 r., III KK 231/10¹⁷, w Postanowieniu SN z dn. 19 maja 2011 r., I KZP 4/11 czy też w Uchwale SN z dn. 29 października 2012 r., I KZP 15/12, a więc pogląd o zakresowej utracie mocy wyroku łącznego. Przeciwno koncepcji przeciwnej przemawiają bowiem ważne argumenty¹⁸. Jeden z tych argumentów jest szczególnie istotny, toteż zostanie on tutaj przytoczony.

Otóż, jak słusznie wskazał P. Rogoziński, wyrok łączny i orzeczenie o karze łącznej mają zdolność do uprawomocnienia się, a zatem stają się niepodważalne i mogą stanowić samodzielny przedmiot zaskarżenia. Konsekwencją prawomocności orzeczenia o karze łącznej jest to, że po upływie terminu do wniesienia zwyczajnych środków odwoławczych nie może ono podlegać dowolnym modyfikacjom. Dopuszczalne są wówczas tylko takie modyfikacje, które

¹⁵ Postanowienie SN z dn. 30.09.2010 r., I KZP 14/10 LEX/el. nr 602771. Zwolennicy tej koncepcji wskazują m.in. że choć na gruncie zasad techniki prawodawczej wyrażenie „traci moc” jest równoznaczne z wyrażeniem „uchyla się”, to jednak pierwsze z tych wyrażenń stosowane jest w przepisach uchylających całą ustawę, a nie w przepisach uchylających poszczególne jednostki redakcyjne – jak to ma miejsce w przypadku wyrażenia „uchyla się”. Zwracają nadto uwagę, że wyrażenie „traci moc” występuje także w kontekście wyroku nakazowego i zaocznego. Szczególnie istotna jest w ich ocenie kwestia utraty mocy wyroku nakazowego. Wniesienie sprzeciwu od rzonego wyroku powoduje bowiem utratę jego mocy w całości, za wyjątkiem przypadku przewidzianego w art. 506 § 4 k.p.k. Skłania to zwolenników koncepcji utraty mocy wyroku łącznego w całości do przyjęcia, że gdyby ustawodawca chciał, by poprzedni wyrok łączny tracił moc tylko w pewnym zakresie, to – analogicznie jak ma to miejsce w przypadku wyroku nakazowego – wyraźnie zaznaczyłby to w ustawie, używając stosownego określenia. Zwolennicy analizowanej koncepcji uważają także, że w chwili wydania wyroku łącznego następuje orzeczenie jednej kary łącznej, która stanowi jednolitą całość i tylko ona podlega wykonaniu, a przyjęcie, że w tym samym zakresie może funkcjonować wiele wyroków łącznych, pociągałoby za sobą kłopoty w zakresie ich wykonania (zob. Uchwała SN z dn. 29.10.2012 r., I KZP 15/12, LEX/el. nr 1224814).

¹⁶ Postanowienie SN z dn. 19.05.2011 r., I KZP 4/11, LEX/el. nr 792422.

¹⁷ Wyrok SN z dn. 1.12.2010 r., III KK 231/10, LEX/el. nr 653511.

¹⁸ Zob. M. Siwek, *Glosa do postanowienia SN z dnia 30 września 2010 r., I KZP 14/10*, LEX/el. 2010, LEX/el. nr 122270; J. Matras, *Glosa do postanowienia SN z dnia 30 września 2010 r., I KZP 14/10*, „Orzecznictwo Sądów Polskich” 2011, nr 1, poz. 2 k., s. 8–13; P. Rogoziński, *Glosa do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 29 października 2012 r., sygn. I KZP 15/12*, „Prokuratura i Prawo” 2014, nr 1, s. 169–180. Zob. też: E. Plebanek, *Wybrane zagadnienia sporne...*, s. 498–501.

powiązane są z istotnymi, ekstraordynaryjnymi przesłankami wzruszenia tego rozstrzygnięcia (na przykład w trybie kasacji)¹⁹. Stąd nieuprawnione jest stanowisko zakładające, „że w sytuacji, gdy zachodzi potrzeba wydania nowego wyroku łącznego, poprzedni zawsze traci moc w całości, również w zakresie wymierzającym kary łączne, co do których brak jest materialnoprawnych przesłanek utraty ich mocy. Gdyby tak właśnie przyjąć, zniweczyłoby to w istocie cechę prawomocności orzeczenia o karze łącznej, a tym samym i funkcję ochronną (stałość i pewność sytuacji prawnej). Wówczas nie dość, że karę łączną można by orzekać ponownie w odniesieniu do tych samych skazań bez żadnych powodów natury materialnoprawnej, to jeszcze sąd miałby możliwość pogorszenia pozycji prawnej skazanego, czyli zaostrzenia takiej kary łącznej (zakaz *reformationis in peius* nie obowiązywałby w tej sytuacji)”²⁰.

Mając na względzie powyższe rozważania, należy stwierdzić, że nie można w żaden sposób uzasadnić stanowiska Sądu Apelacyjnego w Szczecinie wyrażonego w wyroku z 28 lutego 2013 roku, sygn. II AKa 12/13, w myśl którego: „w (...) sytuacji, kiedy w nowo utworzonych zbiegach przestępstw nie znalazły się razem wszystkie przestępstwa tworzące poprzedni zbieg, stwierdzany w wyroku jednostkowym lub we wcześniejszym wyroku łącznym, to dochodzi do utraty mocy wszystkich poprzednich orzeczeń o łączeniu kar i środków karnych, a nie jedynie tych rozstrzygnięć łącznych, które zostały ujęte w nowym wyroku”²¹. Jeżeli bowiem w wyroku (czy to jednostkowym, czy to łącznym) wymierzone zostaną dwie kary łączne oparte na tym samym zbiegu przestępstw i pojawi się konieczność wydania nowego wyroku (czy to wyroku łącznego, czy to nowego wyroku łącznego), w którym przestępstwa tworzące dotychczasowy zbieg przestępstw rozejdą się do nowych zbiegów przestępstw, dających podstawę do wymierzenia nowych kar łącznych, to tylko ta spośród dotychczasowych kar łącznych utraci moc, która będzie musiała zostać rozsądana, by objęte nią kary jednostkowe mogły przejść do nowych rozstrzygnięć łącznych. Nie będzie zaś ani potrzeby, ani możliwości rozsąpania tej kary łącznej, której podstawy – przestępstwa jednostkowe – co prawda rozejdą się do nowych zbiegów przestępstw, ale części składowe – kary jednostkowe – nie będą nadawały się do połączenia z wymierzonymi za pozostające w tych zbiegach przestępstwa karami

¹⁹ Zob. P. Rogoziński, *Glosa do uchwały...*, s. 178–179.

²⁰ Tamże, s. 179.

²¹ Wyrok SA w Szczecinie z dn. 28.02.2013 r., II AKa 12/13, LEX/el. nr 1292861.

jednostkowymi. Nie zostaną bowiem wówczas spełnione przesłanki z art. 85 k.k. Tego rodzaju praktykę należałoby wręcz uznać za niedopuszczalną, biorąc pod uwagę fakt, że orzeczenie o karze łącznej – jak już była o tym mowa – ma zdolność do uprawomocnienia się i po upływie terminu do wniesienia zwyczajnych środków odwoławczych nie może podlegać dowolnym modyfikacjom.

Wystąpienie wyżej wymienionej sytuacji będzie oznaczało, że w wyroku, w którym utworzono dotychczasowy zbieg przestępstw, doszło do wymierzenia kar łącznych w sposób nieprawidłowy z uwagi na to, że połączono w nich kary jednostkowe orzeczone za przestępstwa, które – jeżeli chodzi o czas ich popełnienia – przedzielone zostały co najmniej jednym wyrokiem skazującym. Samo stwierdzenie tego rodzaju nieprawidłowości nie spowoduje jednak, że wadliwe kary łączne utracą moc. Wadliwa kara łączna przestanie istnieć dopiero wówczas, gdy zostanie wzruszona przy użyciu odpowiednich środków zaskarżenia bądź też wówczas, gdy w nowym wyroku wymierzona zostanie nowa kara łączna, która będzie karą tego samego rodzaju co wadliwa kara łączna i obejmie część lub wszystkie spośród kar jednostkowych wchodzących dotychczas w skład wadliwej kary łącznej.

Wobec powyższego uznać należy, że w sprawie o sygnaturze II K 31/12 Sąd Okręgowy w Koszalinie postąpił niewłaściwie, stwierdzając, że kara łączna grzywny orzeczona w pkt 15 wyroku z 7 maja 2010 r., sygn. II K 93/09, utraciła moc²². Oczywiście rzezona kara łączna wymierzona została w sposób nieprawidłowy. Wszak w sprawie o sygnaturze II K 93/09 Sąd Okręgowy w Koszalinie orzekł ją, choć wiedział (a przynajmniej powinien był wiedzieć), że przestępstwa, które utworzyły będący jej podstawą zbieg przestępstw, były przedzielone Wyrokiem SR w Pile z dn. 6 lutego 2006 r., sygn. VII K 119/05. Mimo to nie było jednak podstaw do stwierdzenia utraty przez nią mocy. Nie wymierzono bowiem w wyroku wydanym w sprawie o sygnaturze II K 31/12 nowej (nowych) kary łącznej (kar łącznych) grzywny, obejmującej (obejmujących) część lub wszystkie spośród kar jednostkowych połączonych węzłem dotychczasowej kary łącznej grzywny. W konsekwencji nie można ocenić pozytywnie również Wyroku SA w Szczecinie z dn. 28 lutego 2013 r., sygn. II AKa 12/13, w którym utrzymano w mocy pkt IX Wyroku łącznego Sądu Okręgowego w Koszalinie z dn. 5 października 2012 r., sygn. II K 31/12.

²² Sąd Okręgowy w Koszalinie sam to zresztą przyznał w uzasadnieniu do wyroku z 5 października 2012 r., sygn. II K 31/12.

Na koniec warto jeszcze wspomnieć, że w sentencji wyroku łącznego winny się znaleźć: orzeczenie o karze łącznej ze wskazaniem zastosowanych przepisów ustawy karnej; oznaczenie daty, od której należy liczyć początek odbywania kary łącznej; okresy zaliczone na poczet kary łącznej; orzeczenie o kosztach procesu²³. Formuły typu: „wyrok łączny traci moc”, „rozwiązuje wyrok łączny” czy też „traci moc kara łączna” uznaje się natomiast za zbędne z uwagi na art. 575 § 1 k.p.k., zgodnie z którym skutek w postaci utraty mocy przez poprzedni wyrok łączny następuje *ex lege* z chwilą wydania nowego wyroku łącznego²⁴. Jedną z wyżej wymienionych formuł znalazła się jednak – jak już wcześniej była o tym mowa – w wyroku łącznym wydanym przez Sąd Okręgowy w Koszalinie w sprawie o sygnaturze II K 31/12. W uzasadnieniu do wyroku stwierdzono, że sformułowanie: „(Sąd Okręgowy w Koszalinie w sprawie II K 31/12 – dop. KB) na podstawie art. 575 § 1 k.p.k. stwierdził, iż traci moc kara łączna pozbawienia wolności i kara łączna grzywny orzeczona w pkt 15 wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 7 maja 2010 r. w sprawie sygn. akt II K 93/09” zostało w nim zawarte omyłkowo, a nadto, że ma ono charakter wyłącznie deklaratoryjny i nie rodzi żadnych skutków prawnych. Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku wydanym w sprawie II AKa 12/13, a więc w wyroku, w którym utrzymano w mocy wyżej wymieniony wyrok Sądu Okręgowego w Koszalinie, wskazał natomiast, że „nie można zgodzić się ze stanowiskiem Sądu Okręgowego o tym, iż stwierdzenie, iż kara łączna grzywny z punktu 15 wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie w sprawie II K 93/09, chociaż (według tego sądu) zamieszczone w kontrolowanym wyroku omyłkowo, nie rodzi skutków prawnych, a niewątpliwie jest potrzebne, chociażby ze względu na porządkujący charakter wyroku łącznego”²⁵. Rację należy przyznać oczywiście Sądowi Okręgowemu w Koszalinie. Z chwilą wydania nowego wyroku łącznego dotychczasowy wyrok łączny traci bowiem moc (w całości bądź w części) z mocy prawa, a nie z uwagi na posłuszenie się przez sąd wyrażeniem typu „wyrok łączny traci moc” czy „traci moc kara łączna”. Tego rodzaju stwierdzenia mają wyłącznie deklaratoryjny charakter, a tym samym nie rodzą żadnych skutków prawnych. Z uwagi na funkcję

²³ Zob. D. Kala, *Postępowanie...*, s. 216–217.

²⁴ Zob. J. Skorupka, *Komentarz do art. 575 k.p.k.*, w: *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, red. J. Skorupka, Legalis/el. 2013, teza 9.

²⁵ Według SA w Szczecinie – jak się wydaje – wyrażenie „traci moc kara łączna” rodzi zatem skutki prawne, a nadto jest potrzebne ze względu na funkcję porządkującą, jaką ma do spełnienia wyrok łączny.

porządkującą wyroku łącznego należy jednak wykazać ostrożną aprobatę wobec praktyki ich stosowania. Pomoże to – jak się wydaje – uniknąć wątpliwości co do zakresu utraty mocy przez dotychczasowe orzeczenie łączne.

Literatura

- Grajewski J., Paprzycki L., Płachta M., *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, Zakamycze 2003.
- Grzyb W., *Realny zbieg przestępstw. Analiza dogmatyczna na tle Kodeksu karnego z 1997 r.*, Warszawa 2013.
- Kala D., *Glosa do uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 25 lutego 2005 r.*, „Palestra” 2009, nr 1–2.
- Kala D., *Postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego. Zagadnienia karno-materialne i procesowe*, Toruń 2003.
- Kodeks postępowania karnego. Tom II*, red. D. Świecki, Warszawa 2013.
- Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz do art. 425–673*, red. L.K. Paprzycki, Warszawa 2013.
- Kodeks postępowania karnego. Tom III. Komentarz do artykułów 468–682*, red. P. Hofmański, Warszawa 2007.
- Kodeks postępowania karnego. Tom III. Komentarz do artykułów 468–682*, red. P. Hofmański, Legalis/el. 2012.
- Kwiatkowski Z., *Istota i charakter prawny wyroku łącznego*, „Nowe Prawo” 1988, nr 9.
- Kwiatkowski Z., *Istota postępowania o wydanie wyroku łącznego*, „Palestra” 1988, nr 8–9.
- Kwiatkowski Z., *Przesłanki procesowe w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego*, „Ruch Prawniczy, Ekonomiczny i Socjologiczny” 1989, z. 1.
- Matras J., *Glosa do postanowienia SN z dnia 30 września 2010 r.*, I KZP 14/10, „Orzecznictwo Sądów Polskich” 2011, nr 1.
- Pohl Ł., *Prawo karne. Wykład części ogólnej*, Warszawa 2013.
- Raglewski J., *Glosa do uchwały 7 sędziów SN z 25.02.2005 r.* I KZP 36/04, „Orzecznictwo Sądów Polskich” 2005, nr 12.
- Rogoziński P., *Glosa do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 29 października 2012 r.*, sygn. I KZP 15/12, „Prokuratura i Prawo” 2014, nr 1.
- Siwek M., *Glosa do postanowienia SN z dnia 30 września 2010 r.*, I KZP 14/10, LEX/el. 2010.

- Skorupka J., Światłowski A., *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, Legalis/el. 2013.
- Szewczyk M., *Kara łączna w polskim prawie karnym. Rozważania na tle doktryny i orzecznictwa sądowego*, Kraków 1981.
- Warylewski J., *Glosa do uchwały SN z dnia 25 lutego 2005 r., I KZP 36/04*, „Gdańskie Studia Prawnicze – Przegląd Orzecznictwa” 2005, nr 4.
- Zagadnienia teorii i nauczania prawa karnego. Kara łączna. Księga jubileuszowa Profesor Marii Szewczyk*, red. W. Górowski i in., Warszawa 2013.

**GLOSS TO THE APPEALS JUDGE SENTENCE
OF FEBRUARY 28TH 2013, REF. FILE NO. II AKA 13/12**

Summary

In the sentence of February 28th 2013 in the case II AKA 12/13 the Appeals Judge decided that if crimes creating a concurrence of crimes in a single sentence or former cumulative sentence, disbanded into different other concurrences, then all the previous cumulative punishment adjudgements lose their power, and not only the combined settlements that were formulated in the new sentence. The analysis of said settlement and regulations directly concerning the raised concern i.e in particular art. 89 k.k., 569 and art. 575 k.p.k. lead the author of the gloss to completely different conclusions. Thus the presented gloss concerning aforementioned sentence of the Appeals Judge should be considered critical.

Translated Konrad Burdziak

Keywords: collective penalty, cumulative sentence